

Om Hundra År.

Fastliga sider jag förespar,
 En profetia jag sänder,
 Om allt det onda som förestår,
 Hur upp och ned allt sig vänder,
 När damerna skola domindera,
 Båd sina männer och mycket mera.

Om hundra år.

Ja, nog blir det tokigt så det förstår,
 Väl den, som ödet försonar,
 När mannen sjelf i köket går,
 Och frun vid skrifbordet tronar,
 Sin hustrus pipa skall mannen stoppa,
 Till middag skall han koka soppa.

Om hundra år.

När frun på tjänsteförättning far,
 För herrn gå hemma och fnaska,
 Till kassa kistan hon nysskeln tar,
 Och gömmer undan sin flaska,
 Den starkarsmannen, han måste lida,
 Ty han är husbonde, han är piga.

Om hundra år.

När frun på kvällen kommer hem igen,
 Så syns han vara så gläder,
 Ty då har hon med sig en gammal vän,
 Med hvilken hon drar en spader,
 När damerna hålla på att trumfa,
 Så sitter mannen och spikkar strumpa.

Om hundra år.

Ja, männen skola göra allt,
 Hvertill en kvinna är skapad,
 Båd stoppa korfvar och göra palt,
 Och se om kaffan är bakad,
 Båd steka ~~sk~~ steken och stufva ärter,
 Och laga puddingar och deserter.

Om hundra år.

Ja männen skall och kunna spinna garn,
 Och ledigt skottspolen föra,
 Han slipper endast att föda barn,
 Ty det får kvinnan väl göra,
 Men han skall stå och tjärna smöret

Om hundra år.

En lärd magister då Keimman är,
 Astronomie professor,
 En värdig prest eller militär,
 Skanhända hofrättsassessor,
 En sådan doktor far till de sjuka,
 För att dem uti halsen spruta.
 Om hundra år.

Ja nog blir det tokigt så det förstår,
 Ja det totalt vär åt skogen,
 När hvarje man en friare får,
 Ja möjligtvis hela tjoget,
 Nytt att flickorna vilja ha sig männer,
 Det tror jag säkert, att alla känner.
 Om hundra år.

Jag tycker alldeles att jag nöj,
 Menniskostäget blandas,
 När hvarje man den klagan för,
 Flickin i de stormarnas strandas,
 Derfor, till slut, jag nu dem beklagar,
 Som skola lifva uti de dagar.
 Om hundra år.

Slut H. F. J. n.

Ullrunnet

Efter dagens långa resa,
 Rastplats sent jag hade nått;
 Latt mig ned vid långvedsbrasan,
 Sedan hästen stallerum fått.

Der vid elden ren sågs sitta,
 Prötnad gäst vid höga år.
 Böjd var ädla, stolka västen,
 Silfverhvitt hans rikka hår.

Snart han började att tala;
 Aldrig blick blef åter klar.
 Minnet gick till flydda tider,
 Till en sverner ungdoms dar.

Långa år, till sist man sade,
 Nu jag lefvt bland fjäll och skog;
 Dock sin sköna lifsvär minnes
 Gamle doktorn ofta nog.

Säg, hvad drömmar nukids yngling;
 Hvad är mål för dädstort mod?
 Hvarom sälja ungdoms sänger,